

STEZICE

šolsko glasilo OŠ Črna na Koroškem 2018/2019

TO SEM JAZ

Ime mi je Julija. Pišem se Kumer. Stara sem 7 let. Živim v Koprivni. Hodim v 2. razred. Imam okrogel obraz. Imam dolge temno rjave lase. Imam rjavo zelene oči. Večkrat nosim roza majico in črne hlače. Nosim modre copate. V šoli se najraje igram. V prostem času se vozim s kolesom.

Julija Kumer, 2. a

Jaz sem Lara. Živim v Črni na Koroškem. Stara sem osem let. Jaz imam modre oči. Pišem se Leskovec. Jaz imam rjave lase in okrogel obraz. V šoli rada rišem na papir. Potem ga zmočim in nastane umetnina. V prostem času se rada igram s svojo prijateljico skrivalnice.

Lara Leskovec, 2. a

MOJA PRIJATELJICA

Moji prijateljici je ime Lara. Stara je 8 let. Hodi v 2. razred in je moja sošolka. Živi v Črni na Koroškem. Je suha in mala. Ima črne in srednje dolge lase. Rada nosi lepe majice in legice. V šoli se velikokrat igrava skupaj.

Lara Kogelnik, 2. a

JERA ŠTERN

(opis osebe)

Moji sestri je ime Jera. Stara je tri leta. Je mlajša od mene. Stanuje v hiši na Lamprečah.

Jera tehta 13 kg in je visoka 1,4 m. Ima kratke blond lase. Ima modre oči. Njen obraz je okrogel, njen nos je majhen in širok. Največkrat je oblečena v pajkice ali jeans hlače. Zraven obleče majico z različnimi vzorci. Obuta je v teniske in copate.

Zelo rada hodi v vrtec, ker se igrajo različne igre in veliko pojejo. Doma nam potem vse pesmi zapoje.

Rada je testenine, meso in sadje.

Doma se igra z dojenčki, sestavlja kocke, lista po knjigah. Skupaj gledava risanke, pojeva in pleševa. Včasih gre k babici in dedku na vikend, kjer se igra z muco.

Vesela sem, da imam sestro, čeprav se včasih skregava, ko hoče imeti vse stvari zase.

Živa Štern, 4. a

KAJA URŠIČ

(opis osebe)

Kaja Uršič je moja prijateljica. Kaja je stara 9 let. Živi v Bistri 11, v Črni na Koroškem.

Visoka je 120 cm, ima 30 kg. Njena glava je ozka. Ima rjave, ravne in srednje dolge lase.

Po navadi je obuta v natikače. Oblečena je v belo majico in kavbojke. Nosi zelo moderne čevlje, ki so beli kot sneg.

Obiskuje dva izbirna predmeta: šport in računalništvo. Popoldne se družijo z mano ter sošolkama Gabi in Vito.

Doma ima hrčka, ki ga mora hraniti. To delo ji je všeč. Živi v bloku.

Njena najljubša hrana so piščančji nageci. Rada pije oro in sok.

Zala Pečovnik, 4. a

MOJ PRIJATELJ PAVEL

Moj prijatelj Pavel je noro zabaven.
Malo je drugačen, a vseeno privlačen.

Njegovo življenje se odvija na vozičku
in včasih mu pomagam kot staremu stričku.

A prijatelj Pavel ni reva,
je pogumen in močan in nikoli ne okleva.

Pavel je rocker, je moj par za ples.
V plesu z njim sta moji nogi kot par peres.

Ko je treba se postavi zase ali za drugega.
Če se godi krivica, kot 20 vojsk zaropota.

Smejijo se mu eni, ker ni visok do neba.
A Pavel bolj kot drugi ve, kako trdna so tla.

Včasih kot komar pičiti zna,
a moj prijatelj bo do konca sveta.

Manca Lesjak, 7. a

Matevž Knez, 7. a

BOJ SUPER JUNAKOV

(nadaljevanje pravljice)

Neke noči, ko je cel Lolodol spal, je nad vasjo letel zmaj Triglav. Bruhal je ogenj, ki je zbudil Obutega mačka.

Ta je hitro zajahal svojega zmaja. Na zmaju Triglavu je jahal Brdavs. Začelo se je. Šla sta na travnik za devetimi gorami in devetimi vodami. Zmaja sta privezala k drevesoma. Nista vedela, da so drevesa živa. Medtem ko sta se spopadla, sta drevesi odvezali zmaja.

Mačkov zmaj je udaril Brdavsa, Brdavsov zmaj pa Mačka. Boj med Obutim mačkom in Brdavsom se je končal. Tedaj pa sta se začela tepsti zmaja. Pretep se je slišal do vasi. Zbudil je bandite in policiste. Tudi Jajce je prišel gledat boj. Prinesel si je še kokice. Povabil je tudi Mačkovo prijateljico Šapico. Ko sta zagledala ranjenega Mačka, sta takoj šla po najkvalitetnejšo prvo pomoč gospoda Hrupnička. Pritekel je tudi kapitan Gatnik, ki je zavohal čiste spodnjice, ki so bile v NPPGH (najkvalitetnejša prva pomoč gospoda Hrupnička). Vzel jih je in se zahvalil. Ni vedel, da so to super gate. Zjutraj, ko se je zbudil in zazelhal, je v ustih imel namesto zob močan magnet. Potegnilo mu je budilko v usta. Zmaja se še nista nehala tepsti. Ko si je Obuti maček opomogel, je najprej ubil Brdavsa, nato pa še Brdavsovega zmaja.

Jajcu je zmanjkalo kokic. Obuti maček mu je iz hvaležnosti kupil pico in seveda tudi Šapici.

Marcel Kumer, 4. a

VEZALKINE SANJE

(dramatizacija)

DEŽEVNIK (zaljubljeno): Gospodična, kakšne čudovite rumene barve ste!

VEZALKA (presenečeno): Ali vam je všeč?

DEŽEVNIK (ljubeče): O, seveda!

VEZALKA (zadovoljno): Hvala lepa!

DEŽEVNIK (radovedno): Ali živite na tem vrtu?

VEZALKA (jezno): Kaj? Jaz ne živim v zemlji, živim v čevljih. No, čeprav sem tam redkokdaj ...

DEŽEVNIK (presenečeno): Kako? Ali niste deževnik?

VEZALKA (jezno): Ne, vezalka sem! Nasvidenje!

Lana Pratnekar, 4. a

SKRIVNOSTNO SPOROČILO

(dve drevesi, črno jezero, vihrava Jane)

Dick se je končno zbudil. Začel je razmišljati o listku, ki mu ga je dal možakar. Vzel ga je izpod vzglavnika. Ni in ni mogel prebrati sporočila. Poklical je vse štiri prijatelje, da bi ga skupaj razbrali. Julijan je prebral DVE DREVESI. Ana je prebrala ČRNO JEZERO in VIHRAVA JANE. Končno so ga prebrali.

Naslednje jutro so odšli do dveh dreves in tam našli še en listek. Na njem je pisalo: ŠE MALO, ZDAJ MORATE NAJTI SAMO ŠE ČRNO JEZERO IN VIHRAVO JANE.

Prehodili so še kak kilometer in prišli do jezera. Spet so našli list, na katerem je pisalo nekaj zanimivega: NAŠLI STE ŽE DRUGI LIST, NAJDITE ŠE VIHRAVO JANE. Šli so naprej. Dick je bil že precej izmučen. Usedel se je na najbližji štor. Morali so naprej. Končno so prišli do vihrave Jane. Tam so morali izkopati luknjo. V njej je bilo veliko zlata. Razdelili so si ga in odšli domov.

Metka Osojnik, 4. a

URE KRALJA MINA

Pravljica o kralju se nadaljuje ...

Kralj je bil zelo jezen, zato se je odločil, da bo šel k coprniku, ki ima čarobno ogledalo, ki te naredi mlajšega, vsakič, ko se pogledaš vanj. Podal se je na pot. Coprnik je kralju obljubil, da mu podari ogledalo, če ugane, iz česa je narejeno. Kralj je našteval: iz železa, bronca, srebra, zlata ... Morda iz diamantov? Coprnik je znova in znova odkimaval.

Nato je prišla njegova žena in kralju prišepnila: »Narejen je iz njegovih ...«. Aha, je rekel kralj. Je mogoče iz tvojih las? »Neeee ... Se sploh zavedaš ... kaj si ... storil?!!"

In puf je izginil. Kralj se je pogledal v ogledalo, bil je spet mlad.

Gabi Mlačnik, 4. a

URE KRALJA MINA

Pravljica o kralju se nadaljuje ...

Kralj se je usedel na posteljo. Zagledal je nenavaden napoj. Prijel je stekleničko. Spil ga je, saj ga je zanimalo, kaj se bo zgodilo. Spremenil se je v dojenčka. Urarčka je zaskrbelo za kralja. Kralja pa je motilo, ker je postal dojenček. Zelo si je želel, da bi se spremenil nazaj v kralja. Zaradi velike želje se je to tudi zgodilo. Kralj je sklenil, da se nikoli več ne bo jezil zaradi let in časa.

Kaja Uršič, 4. a

OPIS ŽIVALI BELA MAČKA

Bela mačka spada v družino mačk. Zraste do 40 centimetrov. Ima štiri tačke in zelo dolg rep. Pokrita je z belo sivim kožuhom. Ob licih se vleče siva proga. Ima zaviti gobček in dolge brčice, ki jim pravimo srsti. V ustih ima ostre zobe. Bivališče bele mačke je v hiši, okolici hiše ali v gozdu. V hiši ima stranišče, hrano in vodo. Mačka se hrani z mačjo hrano ali miškami. Rada ima tudi ptice. Hrano poje takoj.

Mačke se pariyo na dve leti. Brejost traja devet tednov. Samica skoti od dva do pet mladičev, ki so goli in slepi. Prva dva tedna življenja pijejo materino mleko.

Tadea Kacel Kuplen, 4. a

NEMŠKI OVČAR

Nemški ovčar spada v družino volkov. Zraste od 55 do 65 centimetrov. Njegovo telo je podobno volčjemu. Ima štiri tačke, kratka ušesa in dolg rep. Barva njegove dlake je črna z rjavimi, rumenimi ali sivimi lisami. Ima dolg gobec. Dlaka je srednje dolga.

Bivališče nemškega ovčarja je hiša z vrtom ali pesjak.

Nemški ovčar se hrani z jagnjetino, lososom in s puranjim mesom. Lahko je tudi sir, jogurt ali skuto.

Nemški ovčarji se pariyo večkrat na leto. Samica skoti od 7 do 8 mladičev.

Brejost traja od 58 do 68 dni. To je odvisno od starosti psa.

Posebnost nemškega ovčarja je, da je odličen kot policijski ali vojaški pes. Uporabljajo ga kot vodnika za slepe ljudi. Brez večjih težav biva z drugimi živalmi. Je zelo inteligenčen, zvest in poslušen pes.

Vita Mlinar, 4. a

STRAŠNO SREČANJE Z OBLAKOM

Zgodba se nadaljuje ...

Nekega mrzlega jesenskega jutra sva se z Galom odpravila na severjugovzhod. Usedla sva se v žlico in odletela. Od veselja sva vriskala, cvilila, lajala in skovikala. Nisva vedela, kaj naju čaka. Ko sva letela, sva si včasih vrgla paradižnik. Naenkrat sva pred seboj zagledala črn oblak. Imel je velike zobe. Bil je črne barve. Bil je edini oblak na nebu. Ustavila sva se. Oblak je odprl usta in z roko pokazal na naju. Zelo sva se prestrašila. Razmišljala sem, kaj hoče od naju. Vprašal je, čemu se ga bojiva, saj nama je želel samo pokazati, da mu je izpadel zob.

Odleglo nama je in vsi smo se začeli smejati. Obrnila sva žlici in odletela proti domu.

Od takrat se ne bojiva več oblakov.

Daša Modrej, 4. a

VEZALKINE SANJE

(dramatizacija)

Deževnik (zaljubljeno): Gospodična, kakšne čudovite barve ste!

Vezalka (presenečeno): Ali vam je všeč?

Deževnik (ljubeče): O, seveda!

Vezalka (sramežljivo): Tudi vi ste lepi. Ali greva skupaj na sprehod?

Deževnik (zaljubljeno): Ja, pojdiva.

Vezalka (začudeno): Opažam, da sem daljša od vas. Iz katerih čevljev ste?

Deževnik (začudeno): Iz nobenih nisem.

Vezalka (nesramno): Potem te pa zbadajo za »šneruc«?

Deževnik (užaljeno): Jaz grem.

Vezalka (presenečeno): Zakaj?

Deževnik (jezno): Ker si nesramna. Jaz sem gospod deževnik in imam pomembnejše delo. Rahljam zemljo in ne tičim v bedastih čevljih.

(in odlezla sta vsak na svoj konec ...).

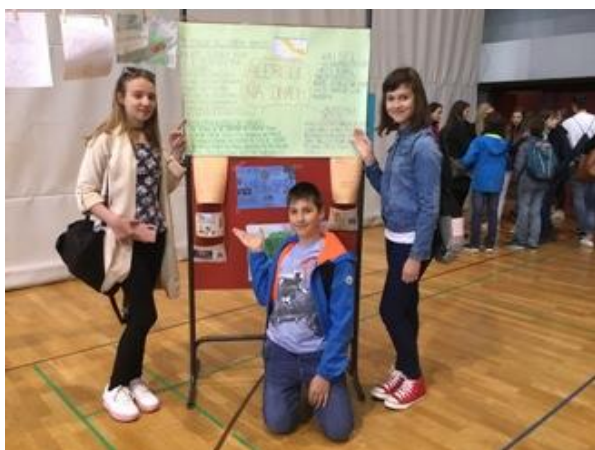
Matic Napečnik, 4. a

ZDRAV DIH ZA NAVDIH

Tudi letos smo sodelovali na tekmovanju Zdrav dih za navdih. Pisali smo pesmi, spise, raziskovali kajenje in alergije.

Prejeli smo šest zlatih, eno srebrno in dve bronasti trstiki.

ALERGIJE NA DIHALIH

Ah, ačih, čih ... čih ...

Le kaj se spet dogaja?

Evolucija imunskega sistema mi spet nagaja.

Reakcije burne mi v telesu povzročajo protitelesa.

Grlo protestira

In

Je suho, tekočine si sluznica želi.

En vdih, izdih, vse se oteži.

Nos je rdeč, smrka in srbi,

A najhuje je

Dihati, dihati.

Inhalacije, imunoterapija in zdravila

Hitro

Alergije zdravijo,

Le vzroka vedno ne odpravijo.

In zato skrbno pazimo na svoje telo,

Hranimo ga z zavestjo, da naše zdravje je vrednota in bogastvo.

INTERVJU Z GOSPO MILENO CVITANIČ

➤ KO STE BILI MAJHNI, KATERI JE BIL VAŠ SANJSKI POKLIC?

Že kot majhna punčka sem rada pomagala ljudem. Zato sem vedno upala, da ko odrastem, se mi bo ta želja uresničila, da bom lahko pomagala tistim, ki so nujno potrebni moje pomoči.

➤ ALI SE VAM JE TA ŽELJA URESNIČILA?

Ja, ta želja iz otroštva se mi je uresničila.

➤ ZA KATERI POKLIC STE SE POTEM ODLOČILI?

Odločila sem se, da postanem medicinska sestra. Vpisala sem se v srednjo zdravstveno šolo. Po končani srednji šoli pa sem se odločila, da se vpišem na fakulteto za zdravstvene vede in postanem diplomirana medicinska sestra.

➤ ALI STE PO KONČANEM ŠOLANJU TAKOJ DOBILI SLUŽBO?

Ne, nisem. Najprej sem delala v trgovini s čevlji, kjer sem delala že prej kot študentka. Najprej sem morala počakati še na pripravništvo, to pa sem kmalu tudi dobila v Univerzitetnem kliničnem centru Maribor (UKC Maribor), kjer sem sedaj tudi zaposlena.

➤ KDO VAS JE NAVDUŠIL ZA TA POKLIC?

Za ta poklic me je navdušila moja babica, ki je bila medicinska sestra. Kot majhna punčka sem jo skoraj vsak dan opazovala in občudovala, kako rada je imela ta poklic.

➤ **KJE V BOLNIŠNICI DELATE IN KAKO POTEKA VAŠE DELO?**

Delam v operacijskih sobah, sem glavna sestra za nastavljanje anestezije. To delo zahteva veliko natančnosti in zbranosti. Je zelo zahtevno in pestro. Vsak dan se srečujemo z novimi, nujnimi primeri obolelih ali poškodovanih ljudi, ki nujno potrebujejo našo pomoč.

➤ **MI LAHKO NAŠTEJETE VAŠE PRIPOMOČKE, KI JIH UPORABLJATE PRI DELU IN SO NAJBOLJ POMEMBNI?**

Pripomočkov je zelo veliko, ker anestezij poznamo več vrst, ki se med seboj razlikujejo. Najbolj pomembni pripomočki pri nastavljanju anestezije so EKG, defibrilator, električni aspirator. Ti pa so najbolj pomembni zato, ker moramo konstantno spremljati pacientovo stanje pod narkozo.

➤ **ALI OBSTAJAJO KAKŠNE NEVARNOSTI PRI TEM DELU?**

Seveda obstajajo! Je zelo zahtevno, saj moramo paziti pri odmerku anestezije, pacientovo stanje med anestezijo in po njej! Lahko ogrozimo njegovo življenjsko stanje, če nismo dovolj natančni in pazljivi.

Paziti moramo pa tudi na sebe: ne smemo se okužiti, s pacientom moramo ravnati previdno, uporabljati moramo sterilne rokavice. Okolje mora biti čimbolj sterilno. Pri določeni anesteziji moramo paziti tudi, da se ne zbodemo z iglo, da jo pravilno zavržemo in ne raznašamo okužbe od pacienta v sterilno okolje.

➤ **STE ZADOVOLJNI S SVOJIM DELOM IN GA RADI OPRAVLJATE?**

Sem zadovoljna, ker se imamo v službi lepo in dobro sodelujemo kot ekipa. Svoje delo zelo rada opravljam, saj vem, da z njim pomagam ljudem in tako rešujem življenja.

➤ **KAJ BI SVETOVALI MLADIM GLEDE POKLICA?**

Rada bi jim svetovala, da naj delajo v življenju to, kar jih veseli. Opravljajo naj tisto delo, ki jih bo osrečilo in bodo zadovoljni!

HVALA ZA VAŠ ČAS IN ŠE NAPREJ USPEŠNO OPRAVLJAJTE SVOJ POKLIC.

INTERVJU O ALERGIJI

Intervju sem opravila s Tinetom Mrdavšičem, učencem 5. razreda, ki ima alergijo na gluten.

1. Kdaj so odkrili, da imaš alergijo?

Februarja bo minilo že 10 let.

2. Kako lahko preprečiš, da ne bi prišlo do alergije?

Alergijo lahko preprečim tako, da jem le brezglutensko hrano in se teh izdelkov ne dotikam in vonjam.

3. Ali jemlješ kakšna zdravila?

Ne, razen v primeru alergije vzamem tablete.

4. Kako ukrepaš v najtežjih primerih?

V najtežjih primerih grem v bolnišnico v Slovenj Gradec, ali pa vzamem tablete.

5. Kakšne preiskave si imel nazadnje?

Nazadnje sem imel preiskave, da so se prepričali, ali sem res alergičen na gluten. Moral sem biti v bolnišnici, kjer sem nekaj časa moral jesti brezglutensko hrano, nekaj časa pa hrano z glutenom.

6. Česa vse ne smeš jesti?

Ne smem uživati živil, ki vsebujejo gluten, npr. pšenično moko, kruh, čokolado in večino drugih sladkarij.

7. Zakaj sploh imaš alergijo?

Ne vem.

8. Kaj se zgodi, ko dobiš »napad« alergije?

Začne me boleti trebuh, postane mi slabo, bruham in imam drisko.

9. Ali se tvoja alergija z leti izboljšuje?

Alergija se mi ne izboljšuje.

10. Imaš kakšne posebne omejitve?

Da, saj je brezglutenska hrana redka in dražja od druge. V vsakdanjem življenju z aktivnostmi nimam problemov.

11. Ali se zaradi alergije drugi učenci norčujejo iz tebe?

V vrtcu in v drugem razredu so me starejši učenci zbadali, da sem neumen in me poniževali. Danes temu ni tako. Sprejeli so me takšnega, kot sem.

12. Ali je ta bolezen dedna, jo ima še kdo v tvoji družini?

Da. Imel jo je dedkov brat, ampak takrat medicina še ni bila tako razvita.

Hvala za odgovore!

Taja Oderlap, 7. a

Martina Tinkara Pšeničnik, 5. b

ASTMA

Čiha, piha, čiha, piha,
mogoče res se smešno zdi,
a ko astma te napade,
prav nič kaj prijetno ni.

Vsakemu izmed nas lahko se zgodi,
da astma ga doleti.

A če upoštevaš navodila zdravnikov,
ni se treba bati zdravlilnih upihov.

Tudi pri nas doma, vemo kaj je astma.

Imamo jo oče, starejša sestra in jaz,
a kljub temu se ukvarjamo s športom
kot vsak izmed vas.

Pomembno predvsem je to,
da živimo zdravo kot le lahko.
Kadar pa koga napad astme obiše,
hitro vzame dva ali tri vpihe.

Potem spet dihanje normalno je
in ni se treba bati težke sape.

Z astmo normalno živeti se da,
a treba je vedeti, kaj je tisto, kar ti nagaja.
Potem je vse dobro in hitro pozabiš nanjo,
bolezen pa se potuhne za nekaj časa
in miren si lahko.

SESTRINA NESREČNA ASTMA

Imam sestrico Neli, ki je stara 6 let, in je zelo razigrana deklica. Rada posluša glasbo in sestavlja lego kocke, najraje pa se ukvarja s športom. Pri različnih aktivnostih ima v zimskih mesecih težave, saj ima astmo.

Bilo je leto 2015. S sestro sva odšli na sneg, kjer sva gradili snežaka in se kepali. Imeli sva se res lepo. Ko sva prišli domov, sva bili zelo utrujeni. Odpravili sva se vsaka v svojo sobo in zaspali. Sredi noči pa sem slišala, da Neli močno pokašljuje. Šla sem pogledat, kako je, mama pa ji je skuhala čaj, da bi se njeno kašljanje pomirilo.

Naslednje jutro z njenim kašljanjem ni bilo bolje. Prav tako se stanje ni izboljšalo v naslednjih dneh. Če smo odprli okno ali ko je mama uporabila dezodorant ali kakšno čistilo, je začela še bolj pokašljevati. Tudi zdravila za pomiritev kašlja niso pomagala. Peljali smo jo k zdravniku, ta pa ji je predpisal prašek, ki ga je morala jemati 1-krat dnevno. Njeno stanje se je izboljšalo, ko se je ozračje otoplilo, ker je bila pomlad. Neli je vse aktivnosti izvajala normalno.

Toplo poletje pa se je spet spremenilo v zimo in mrzle dni, kar je povzročilo še hujše poslabšanje sestrinega kašljanja, kot je bilo na začetku. Peljali smo jo k zdravniku. Naredil ji je test za preverjanje astme. Tistega dne je zdravnik povedal, da res obstaja možnost, da ima astmo.

Dobila je predpisana zdravila in razpredelnico, ki jo je morala mama vsak dan izpolnjevati. Čez nekaj časa se je njeno stanje izboljšalo. Kadar je prehlajena, običajno nastane poslabšanje astme. Takrat dobi še dodatna zdravila, ki jih mora jemati vsake štiri ure. Takrat veliko kašlja in težje prenaša napore ter je bolj utrujena. Po nekaj dneh se stanje običajno izboljša.

Danes se moja sestra normalno ukvarja s športom, vendar mora v zimskih mesecih imeti dodatno terapijo. Zaradi njene alergije se z družino trudimo, da redno hodimo v hribe. Zaradi astme smo se odločili, da bomo na morje hodili na Lošinj, ker so tam borovci in je zelo dobro ozračje za astmatike.

KAJENJE

Če kadiš, prej življenje izgubiš.
Vsak cigaret šteje,
saj ti delček življenja odšteje.
Življenje pa je dragocena stvar,
zato kaditi prenehajte zdaj,
če želite še kdaj ugledati zdravja sijaj.

Kajenje je huda stvar,
saj ko enkrat začneš,
navadi zelo težko ugreš.

Kajenje je grožnja za življenje,
saj organom vsem škoduje
in s tem zdravje poškoduje.

Kajenje je najpogostejši vzrok smrti,
saj za njim umre preveč ljudi vsak dan,
zato prenehajte že zdaj,
raje dlje uživajte na zemlji raj.

ZGODBA O DEDKOVEM PRIJATELJU RUDARJU

Ena izmed najhujših človeških razvad je zagotovo kajenje. Evropa tobaka do 15. stoletja sploh ni poznala. Leta 1492 je osvajalec, Krištof Kolumb, odkril Ameriko in med tamkajšnjimi domorodci Indijanci našel tudi zeleno rastlino, imenovano tobakovec, ki so jo domačini sušili, na drobno narezali in iz tega zvijali cigare in tudi cigarete. Opojni dim, ki se je vlekel pri kajenju cigar in pip, je belcem tako prijetno dišal, da so ob vrnitvi v Evropo s seboj prinesli sadike tobakovca in tako se je tudi na naših ozemljih začela ena izmed najbolj škodljivih razvad – kajenje.

Tobak sodi med najstarejša poživila na svetu, vsebuje pa številne zdravju škodljive snovi. Zelo močan strup v tobaku je izločil francoski znanstvenik Jean Nicot, po njem se imenuje nikotin. Poleg tega pa tobačni dim vsebuje še vrsto strupenih snovi, kot so ogljikov monoksid, amonijak ter žveplo. Pri izgorevanju tobaka pa nastaja tudi zelo nevaren katran, ki se skozi leta kajenja odlaga na površine nežnih pljučnih mešičkov in iz dneva v dan slabša sposobnost pljuč za normalno dihanje.

Po navadi se zgodbe o kadilcih in kajenju končajo žalostno, a se tega ljudje še vedno ne zavedajo dovolj. Ene takšne žalostne zgodbe iz svojega otroštva se še vedno spominja moj dedek in povedal mi jo je. Čeprav je od tega minilo že dosti časa, se v pripovedovanje tako vživi, kot da bi se vse to dogajalo šele včeraj.

V dedkovem otroštvu je njegova družina živela v velikem stanovanjskem bloku, kjer so stanovale še številne druge družine. Moški iz teh družin so bili večinoma vsi rudarji, ki so delali v bližnjem rudniku svinca. Dedek se je dobro razumel z vsemi tistimi odraslimi moškimi, ki so se vsak dan izmučeni in vsi sivi od rudniškega prahu, vračali k svojim družinam. Še posebej mu je bil zanimiv sosed iz zgornjega nadstropja, ki je imel prav tako veliko družino, kot je bila tista, v kateri je odraščal dedek. Sosed je bil že po zunanosti malo drugačen od ostalih rudarjev. Bil je srednje rasti in precej suh. Imel je zanimiv obraz, rjav kot kakšen Indijanec, a s kar nekaj gubami, čeprav še ni bil tako star. Večkrat sta sedela na klopi pred blokom in dedek je požiral vsako njegovo besedo. Tako je počasi, dan za dnem, sosed pripovedoval svojo zgodbo in dedku se je zmeraj bolj smilil. V njegovi družini je bilo dvanajst otrok in oče mu je umrl, ko je bil star šele deset let, kruha pa za vse ni bilo dovolj.

Še ne petnajstletnega je pot iz domovine s trebuhom za kruhom zanesla v Belgijo, kjer se je zaposlil v rudniku premoga. Delovnik je bil naporen in dolg, po navadi več kot štirinajst ur na dan. Hrana je bila slaba, tu in tam kakšna uboga juha, meso pa je lahko jedel le enkrat ali dvakrat na leto. S petnajstimi leti je med prijatelji rudarji spoznal tobak. Opazoval je starejše rudarje, s kakšnim užitkom so se ob redkih odmorih in med težkim delom usedli in na hitro prižgali cigareto. Pokadili so samo polovico cigarete, ostalo polovico pa so shranili za naslednjič, saj so bili odmori med delom za cigarete zelo kratki. Cigaretni dim je tudi njemu začel na neki način dišati, pa še to, da si je lahko malo spočil, mu je kar prijalo. Ni trajalo prav dolgo in tudi on je potegnil svojo prvo cigareto. Bil je kar precej razočaran. Močno je kašljal in tudi nekaj malega izbruhal, saj tega ni bil navajen.

Vseeno pa je naslednji dan prižgal še dve in sčasoma je kadil prav tako kot ostali rudarji. Bil je še mlad in zdrav, ni bil navajen. Kljub temu pa je naslednji dan prižgal še dve in sčasoma je kadil prav tako kot ostali rudarji. Bil je še mlad in zdrav, zato se ni zavedal, da lahko kajenje pozneje uniči njegovo zdravje. Sprevrilo se je namreč v strast, ki se ji do konca življenja ni mogel odpovedati.

Po vojni se je vrnil v domovino, a že s precej načetim zdravjem. Njegova pljuča so bila zaradi prahu iz premogovnika, pa tudi zaradi kajenja, že precej opešana. Kajenju se niti tedaj ni mogel odpovedati. Vlekel je cigareto za cigareto in se še vedno z veseljem pogovarjal z dedkom, saj sta postala nerazdružljiva prijatelja.

Vsak dan po dopoldanskem »sihtu« sta se po kosilu usedla in se dolgo pogovarjala. Nekega toplega, septembrskega popoldneva pa je klop pred blokom ostala prazna. Dedek se še zdaj živo spominja, kako dolgo je zaman čakal na prijatelja rudarja in kako ga je zbolelo pri srcu, ko je od sosedov izvedel, da ga nikoli več ne bo videl, saj so ga ponoči odpeljali v bolnišnico, kjer je zaradi odpovedi pljuč umrl.

Dedek mi je še povedal, da je to le ena izmed nešteti žalostnih zgodb, povezanih s tobakom in kajenjem. Predvsem mladi se moramo zavedati, kako veliko nevarnost in škodo zdravju prinašata tobak in kajenje, zato se moramo temu odločno upreti.

KORAK ZA KORAKOM

Današnji svet se razvija vse hitreje. Ravno ta trenutek deluje na Zemlji milijone znanstvenikov, ki v svojih laboratorijih, skriti pred radovednimi očmi neizobražene publike, ustvarjajo nove izume, ki naj bi pripomogli k razvoju človeka in njegovega okolja. Vendar pa se to vse prevečkrat odraža na mnogo grozovitejši in nepredviden način posledic, ki se ga vedno zavemo, ko je že prepozno, ali pa jih potiskamo na stran, kot da bodo tako kar izpuhtele. Veste, naivnost in lenoba človeka, nas bo na koncu pogubila, pa si priznamo to sedaj ali pa nikoli. To in še mnogo več je ugotovil deček Peter iz Velenja.

Rojen je bil v revnejšo družino. Oče Marko je, od kar pomni, delal v tovarni kar nasproti njihovega stanovanjskega bloka, vendar je bil njegov položaj zelo slab. Z dela se je vedno vračal umazan in utrujen, po celem dnevu pa je zaslužil le dovolj za manjši obrok. S poklapanim in umetnim nasmehom je pozdravil družino in se nemudoma odpravil po opravih okoli majhnega stanovanja, v katerem so bili zaprti. Ni imel časa za igro s sinom ali pogovor z ženo, saj ga je večino porabil za delo ali račune in številke, ki so se iz dneva v dan le večale.

Bil je dober mož. Temni kodri, ki so kaj kmalu začeli tudi siveti, so mu objemali dolg obraz. Nosil je rjavo delovno uniformo, že natrgano in obrabljeno po robovih, ki jo je dopolnil z rjavo čepico, ki si jo je vsako jutro zdolgočaseno posadil na glavo. Delal je trdo in v težkih razmerah, slab tovarniški zrak in kemikalije so vladale nad njegovim počutjem. Vendar mu ni preostalo drugega, zato je vztrajal in upal na boljše trenutke. Petra je imel neznosno rad, vendar je našel premalo časa, da bi to pokazal. Skozi leta je začel pogosteje posegati ob steklenicah in cigaretah, za kar je Peter krivil svojo mamo.

Lepotica modrih oči in svetlih las je bila samooklicana gospodinja, vendar svojega dela ni jemala preveč resno. Službe ni imela in je svoje dneve raje preživela pred televizijskim ekranom z daljincem v roki. Edina športna aktivnost, ki ji je posvetila nekaj časa, je bilo preskakovanje med kanali. Peter jo je vse prevečkrat zalotil s cigareto v roki, vendar za razliko od očeta, ona tega ni skrivala. Preprosto ji za zdravje ni bilo mar. Petra je to neznosno motilo. Tudi, če ji je razložil slab vpliv drog na telo večkrat v dnevu, ga ni in ni

poslušala. Stanovanje je ostajalo zakajeno, Peter pa je dihal slab zrak. Poskušal jo je spodbuditi k boljšim življenjskim odločitvam, a na koncu je bila izbira, da kadi, njena.

Poleg slabih domačih navad se je Petru še zdelo, da dimu ne more uiti nikjer. Na poti v trgovino so mimo njega vozili veliki avtomobili, ki so z vsakim prevoženim metrom še dodatno ogrožali njegovo zdravje, prav tako pa našo naravo in atmosfero. Ko se je zazrl v nebo, je lahko videl, kako so se iz Šoštanja, sosednjega mesta, kadili veliki temni oblaki, ki so kot vojščaki teptali svež zrak. Peter se je tega zavedal, saj ga je o tem poučil oče, ko je bil še mlajši.

Dečku je pomenil ogromno. Medtem ko je bilo mami opazno vseeno, kaj počne njen sin, se je Marko vedno zanimal za Petrove ocene, odnose v šoli, celo majhne malenkosti, kot kako je preživel popoldan. Skupni trenutki so se skozi leta le krajšali, vendar so bili fantu zato toliko bolj pomembni.

Nekega dne je družina prejela klic iz bolnišnice. Kot vedno se je javil Peter. Pretresle so ga novice o očetu. Zgrudil se je v tovarni in nihče ni vedel, kaj je narobe. Ko je o tem obvestil mamo, jo je po dolgem času videl panično vstati iz naslonjača, hitro sta se skupaj odpravila na pot. Bila je prestrašena in na njenem obrazu je bilo videti mešanico čustev, ki jih deček ni mogel razločiti.

Dolge ure sta sin ter mama tako čakala na hodnikih bele bolnišnice. Tokrat je v zraku plaval vonj po razkužilu, kar je bilo Petru še vedno ljubše kakor dim. Preiskava za preiskavo. Test za testom. Peter in mama sta bila čisto na trnih, nato sta izvedela, da ima oče pljučnega raka. V trenutku se jima je sesul svet. Mešanica kemikalij in dima v tovarni, cigaret, alkohola ter še pasivno kajenje so bili strupi, ki so Marka popeljali v smrt.

Tako sta se morala sin in žena posloviti od očeta. Peter, ki se je še zadnje dni pred Markovo smrtjo trdno oklepал upanja, da bo ozdravel, je bil zlomljen. Oče, ki je bil edini človek, ki mu je v življenju res stal ob strani, in ga pazil, četudi izza sivih tovarniških zidov, je odšel. Krivil se je za vse očetove napake. Moral bi ga opozarjati, biti bolj dosleden, vendar je bil na koncu le otrok in odločitve so bile vse v rokah preminulega Marka.

Mati je izgubo sprejela drugače. Pričela se je zapirati v svojo sobo in Peter je lahko slišal hlipanje skozi trdno zaprta lesena vrata njene sobe skoraj vsako noč. Živela sta na prihrankih, prebijala sta se iz meseca v mesec, računi pa so se le daljšali. Tako je bil Peter šokiran, ko je nekega dne mati pristopila k

njemu, medtem ko je delal nalogo. Opravičila se mu je za vse krivice, ki jih je storila. Obljubila mu je, da bo postala boljša mama in boljši človek nasploh. Čeprav so se dečku te obljube zdele nenavadne in materi ni ravno verjel, je zatrdil, da ji bo stal ob strani. Ni želel izgubiti še nje, četudi si nista bila blizu. Vendar pa je mati začela izpolnjevati vsako obljubo, ki jo je spregovorila. Našla si je službo, s katero je lahko preživljala sebe in svojega edinca. Z veliko napora je prenehala kaditi, po letih sedenja pred televizorjem, se je odpravila na sprehod. Pridružil se ji je Peter in nastala je tradicija. Nedeljski pohod. Vsak teden sta se tako deček in mati sprehodila do Velenjskega jezera, zraven pa prijetno kramljala.

Peter je nekoč, ko sta sedela in opazovala mirno gladino jezera, vprašal, zakaj se je mama odločila spremeniti. Zaupala mu je, da jo je smrt očeta globoko prizadela. Končno je sprevidela strupenost cigaret. Zavedala se je, kako si uničuje zdravje. Koraki so bili težki in preizkusila je nešteto metod, preden je končno našla uspešno. Vendar je vztrajala za svojega sina. Ni želela, da gre sam skozi svet, ni ga mogla pustiti samega.

To je dečku pomenilo ogromno. Dovolj je bilo izgubiti enega starša zaradi nikotina. Mati in sin sta se skozi leta neverjetno zblížala. Zaradi svojih izkušenj je fant organiziral razne shode ter protikadilske kampanje. Boril se je proti večjim korporacijam, ki silijo svoje delavce, da za minimalno plačo, v slabih pogojih, preživljajo dneve zaprti in skriti pred sončnimi žarki, hkrati pa onesnažujejo zrak, vodo in naš svet. S trdim delom mu je uspelo prihraniti dovolj denarja, da je ustanovil še svoj center, kjer pomaga kadilcem, da prekinejo to slabo navado, ponuja pa tudi motivacijske in ozaveščevalne govore o temah, povezanih z okoljem ter onesnaževanjem tega. Nikoli ni posegel po škatlici cigaret, saj ga je življenje naučilo, koliko nam mora zdravje pravzaprav pomeniti.

Smrt očeta je Petra prizadela neopisljivo. Z mamo sta en drugemu predstavljala skali za oporo v tem težkem času, kjer sta se naučila več kot kadarkoli prej. To nam le pove, da lahko storimo vse, kar si zadamo. Odložimo steklenico alkohola, čistimo okolje ali ugasnimo cigareto. Moramo se le obkrožiti z ljudmi, ki nas podpirajo, si zadati cilj in verjeti v moč, ki jo nosimo v sebi. Če je uspelo njima, lahko tudi nam. Korak za korakom.

V 1. RAZREDU SE UČIMO SKOZI IGRO

OBISK JASLIC

V četrtek, 13. 12. 2018, smo se učenci 3. a iz šole odpravili proti mojemu domu na Pristavi, da bi si ogledali ročno izdelane jaslice, ki jih je z mojo pomočjo izdelal moj očka Simon. Ko smo prispeli, smo si jih ogledali. Kasneje smo o njih veliko izvedeli, saj nam jih je predstavil moj očka. Potem je pome prišla babica in rekla, da naj sošolcem ponudim piškote. Naredili smo še nekaj fotografij in nato odšli nazaj v šolo. Ta dan smo se imeli super.

Jaka Repanšek, 3. a

MOJA DRUŽINA

Smo štirje člani in Niki,
ki ima poštarja na piki.
Mama Bojana rada kuha,
kadar pa ne jemo,
je sitna kot muha.
Ata Simon dela vse,
vedno v garaži je.
Brat Žiga ne mara šole,
skrije vse šolske stvari,
samo da delati treba ni.
Jaz, Jaka, imam rad vse,
saj to moja družina je.

Jaka Repanšek, 3. a

PESEM O PRIJATELJSTVU

Prijatelj je pravi prijatelj,
ki piše pesmi kot pravi pisatelj.
Prijatelj ve, katera beseda boli
in katera beseda te nasmeji.

Če prijatelj ti pomaga,
pravi, da zmaga.
Prijatelj te čaka tam, kamor nočeš sam.

Če mu poveš kakšno skrivnost,
je ne izda, ker ve, da tudi sam jo ima!

Jošt Modrej, 3. a

MISLI DEVETOŠOLCEV

Odrasli morajo hoditi vsak dan v službo, domov pridejo izmučeni, a še vedno najdejo čas za druženje z otroki. Mi, mladostniki, pa samo hodimo v šolo, igramo igrice, včasih pomagamo staršem, poleg tega jih pa veliko časa živcira. Svet odraslih je veliko bolj zakompliciran od sveta mladih.

Upam, da si bom upal zapustiti cono brezskrbnosti. Nisem še čisto na meji odraslega mladega človeka, saj se včasih še smejim stvarim, ki se jim ne bi smel.

Ne maram, ko nekateri ne verjamejo, da bo življenje boljše. Tudi če si čisto na koncu, čisto spodaj, lahko nekaj narediš zase. Samo verjeti moraš vase.

Včasih, ko sem jezna na ves svet, komaj čakam, da bom odrasla. Ko pa pomislim na vse težave, s katerimi se odrasli srečujejo, bi najraje za vedno ostala doma pri starših.

Življenje ni lahko, a si ga z drobnimi trenutki sreče, z ljubeznijo in pozitivnimi mislimi lahko znatno polepšaš.

Ko me mama mori z učenjem, velikokrat pomislim, da bi bila raje še v vrtcu ali prvem razredu, se cele dneve igrala in delala praktično nič. Ko pa mi teži s kakšnim pravilom, pomislim, da jaz že ne bom taka.

Kakršno koli življenje imaš, se v njem najdejo lepi trenutki, ko imaš rad vse na svetu, pa tudi žalostni, ko ne veš, zakaj sploh obstajaš. Takrat se moraš samo nasmehnuti in imeti življenje rad.

Včasih pomislim, da bo z odraslostjo prišel neki nov začetek, vedno bolj pa spoznavam, da je resničnost le malo drugačna in da življenje ni samo z rožicami postlano.

Mislim, da se premalo pogovarjamo o življenju. Mogoče zato, ker se nam zdi, da je samo po sebi umevno, da živimo, pa ni. Večkrat razmišljam, kakšno srečo sem imela, da sem se rodila. Zame je življenje eno veliko darilo, ki ga je treba izkoristiti in se na izkušnjah učiti.

Spoznala sem, da ni vse kot v filmu, da vedno ni vse postlano z rožicami, da prijatelju ne kupiš čokolade, da te ima spet rad.

Oče mi je rekel, da moraš včasih pač stisniti zobe, malo pozabiti na vse skupaj in živeti naprej. Mama pa pravi, da življenje ni pošteno.

Ceniti moramo prijateljstva, ki smo jih spletli, in jih negovati.

Zapomnila sem si, da za vsakim dežjem posije sonce in vidi se lahko tudi mavrica.

Človek si v življenju izbere pot, ki jo bo živel. Naši starši so si svojo že izrisali, sedaj pa smo na vrsti mi. Pa bomo čez deset, dvajset let odrasli? Odrasli bomo, ko bomo sami vodili svoja življenja, sami reševali svoje probleme in padli ter se ob neuspehu znova pobrali.

Zame je življenje knjiga, kjer je na prvi strani zapisano moje ime, na zadnji pa moj konec, ki pa še ni izpisan. Vmes liste sama polnim s svojo usodo. Polna je uspehov in nekaj padcev. Vem, da bom doživela še veliko lepih trenutkov, ki bodo prerasli slabe.

Osnovno šolanje je za nami. Devet let tarnanja je za nami. Kako bo naprej, ne vemo. Mogoče bomo pogrešali teh devet let, mogoče ne. A spomin bo vsekakor ostal.

OB SLOVESU

Ko gledam slike stare našega razreda
izpred veliko let,
ne vem, če kdo se res zaveda,
da zdaj nas čaka pot v svet.

Spomini preletijo leta
v tiste prve šolske dni,
ko lička naša vsa napeta
sijala so nam in oči.

V stavbo veliko vstopali smo plašno
in počutili se zgubljeno,
a hitro smo spoznali, da le ni tako strašno
in prvo bitko že imeli smo dobljeno.

Vedeli o vsem zares smo malo,
a sčasoma se naučili,
da treba je doma pustiti šalo,
in bolj kot ne smo to vsi storili.

Učitelji, učiteljice zlate naše,
pomagali ste nam veliko,
zmeraj b`lo ni, kot nam paše,
a zaslužili ste oceno si »z odliko«.

V skrivnosti znanja ste nas popeljali,
ga vlivali nam neutrudno v glave,
nikdar vi niste obup`vali,
če mi imeli nismo volje prave.

A niste nas samo učili,
ste dali nam še mnogo več,
v življenje ste nas napotili,
in to pomeni nam največ.

Zdaj je utihnil šolski zvonec,
zdaj prazne naše so klopi,
za nas zares je šole konec,
zdaj mi odhajamo vsi.

Sezimo zdaj si v roke, jih stisnimo močno,
naj ob slovesu našem ne bo tako hudo.

Še zadnjič danes skupaj se vsi objemimo,
Že jutri pa vsak zase v svet podal se bo
Otroštvo naše se končuje,
a to naj nas ne žalosti,
pričarajmo si smeh na lica,
pred nami nove so poti.

Luna Pušnik, 9. a

ŠOLA IN MI

Priznam, zvečer težko je zaspati,
zjutraj pa mučno vstati.
Nerada se učim,
raje v postelji ležim
in na telefonu visim.

Ne maram nalog,
ki jih ni ne konca ne kraja,
a kdor je priden,
pač vztraja.
V šolo sedim,
se za glavo držim
in najraje kar malo zaspim.

Pride učiteljica,
me z zvezkom lopne po glavi
in ura se mi za par sekund ustavi.
Pouk mine,
a nesreča zaradi ocen ne izgine.
Šola ni šala,
zaradi nje grozno boli me glava.

Učenci, sošolci, prijatelji, učitelji, ravnatelji
od ponedeljka do petka po hodnikih se sprehajamo
in si kdaj tudi ponagajamo.

Generacija 2004 je pogosto kaj ušpičila
in še kaj uničila.
Nikoli nas ne smete pozabiti,
četudi šolo moramo zdaj zapustiti.

In naj obesi na velik se zvonec,
letnik 2004 osnovke je konec.

Nina Pavlič, 9. b

25. REGIJSKI KVIZ O POZNAVANJU GOZDA

V sredo, 28. 5. 2019, smo se trije predstavniki 7. razreda pod mentorstvom učiteljice Sabine Kovačič in spremstvom učiteljice Tadeje Forjan udeležili 25. kviza o poznavanju gozda, ki je letos potekal na CŠOD Peca.

Na pot smo se odpravili okoli osme ure zjutraj. V domu CŠOD Peca nas je pričakala obilna malica, po njej pa je sledil kratek kulturni program, ki so ga pripravili učenci OŠ Mežica, sledil je pozdrav direktorja zavoda za gozdove, razdelitev v skupine in še zadnja navodila ter tekmovanje se je začelo.

Potekalo je v okolici doma, po poteh gozda. Razdeljeno je bilo na več postaj, na vsaki pa smo morali odgovarjati na gozdarjeva vprašanja. Najboljši smo bili pri prepoznavanju dreves.

Na cilj smo prispeli prvi, na njem pa je vsak dobil vrečko z beležko in zapestnico. Sledilo je kosilo. Hamburgerji. Vsi smo se najedli do sitega in samo še čakali na podelitev. Naša skupina je zasedla četrto mesto. Okoli trinajste ure smo se odpeljali nazaj v Črno.

Taja Oderlap, 7. a

Chonrudee Kaha, 8. a

SREČANJE S KRALJEM MATJAŽEM

Nepozabne mi bodo za vedno ostale sanje o srečanju s kraljem Matjažem. Bilo je res čudovito. Nikoli si nisem mislila, da se kaj takšnega lahko zgodi ravno meni. Neke noči, ko sem sladko zaspala, pa se je zgodilo nemogoče. Kot vedno je bilo povsod vse čisto tiho. Slišalo se je le nekaj avtomobilov, če so slučajno pripeljali mimo naše hiše. Kljub čisti tišini se mi je zazdelo, da sem nekaj slišala. Najprej sem trznila. Počakala sem. Nič ni bilo slišati. Zaprla sem oči in hotela zaspati. Ponovno je nekaj zaropotalo. Nisem se zmenila za zvok, pokrila sem se z odejo. Čez nekaj sekund pa spet. Kot bi nekdo praskal po asfaltu, zraven pa udaril po ponvi. Vedela sem, da to ni zvok sosedov, zato sem vstala in šla k oknu. Najprej nisem videla nič. Zaslepila me je močno svetleča ulična svetilka. Kmalu se mi je vid že izostril. Pod balkonom sem opazila starčka z brado in plaščem.

Ko sem ga zagledala, mi je srce skočilo v hlače. Starček se je s svojimi lesketajočimi očmi ozrl proti meni. Videti je bilo, kot da ne ve, kje je. Obula in oblekla sem se ter odšla pred hišo. Gospod se mi je predstavil: »Kralj Matjaž sem, me veseli, da sva se spoznala.« Bila sem začudena. Mar ni to tisti kralj Matjaž, o katerem venomer pripovedujejo? Mar ni to tisti mož, ki sedi z dolgo brado pod Peco? Da se mu le ni brada že devetkrat ovila okoli kamnite mize?!

Čeprav nisem mogla verjeti ... to je bil res on – pravi kralj Matjaž.

Ker nisem hotela biti nevljudna, sem odzdravila in se predstavila. Počasi se mi je kamen odvalil od srca. Povedal mi je, da ne ve, kje je in me vprašal, ali mu lahko pomagam najti pravo pot nazaj. Pritrdila sem, da lahko, a ne zdaj. Bila je noč, bilo me je strah. Nisem hotela hoditi po temi in verjetno bi se tudi izgubila. Pokimal je. Ni rekel, da razume. Povabila sem ga v hišo. Bilo je prijetno toplo.

Skuhala sem mu čaj. Bil je zelo zadovoljen. Pohvalil me je, da sem izredno prijazna. Nasmehnila sem se.

Kralju Matjažu sem pripravila ležišče na kavču. Bilo je samo nekaj ur do jutra. Hotela sem se naspiti, dokler ne greva na pot. Zgodaj sva vstala in se odpravila.

Nisem hotela, da bi kdo naju videl. Hodila sva počasi. Večkrat sem bila že pri jami. Vedela sem, da v jami sedi samo kip tega bradatega gospoda. Pot je bila tiha in skrivnostna. Kralj Matjaž ni šel skozi vhod. Temu sem se jaz kar malo začudila. Ker nisem hotela biti tam sama, sem mu sledila. Pred njim se je vedno znova pojavila pot, ki se je ob vsakem njegovem koraku prikazala in izginila vsakič, ko sem jaz stopila nanjo. Bilo je čarobno. Za vhodom na drugi strani skale je bila navpična stena. Bila je čisto gola. Te stene nikoli prej nisem opazila.

Verjetno pa tudi nihče ne ve, da je votlina pravcato majhno skrivališče.

Starec je dal roke v zrak in jih razprl. Izrekel je: »Peca odpri se!« Skala se je odprla. Kar naenkrat se je skala zatresla in pokazal se je dolg temačen prehod.

To je bil verjetno vhod do središča jame. Skala je bila bolj majhna, a ko sva vstopila vanjo, je bil notri ogromen prostor. Vse je bilo razsvetljeno. Nekje so stali kapniki in različne skale ter majhne jamice. Pot je vodila pa sredini dvorane. Bila je posuta z drobnim kamenjem. Po celi dvorani so spali vojaki in njihovi konji. Ko sem hodila mimo, sem se tresla kot šiba na vodi.

Na koncu dvorane so bile kamnite stopnice. Povzpela sva se po njih. Na vrhu je stala kamnita miza. Bila je prazna. Tam je verjetno sedel on. Obrnil se je proti meni. Izkazal je skromno hvaležnost, da sem ga pripeljala nazaj. Prijel me je za roko. V dlan mi je potisnil bleščeč kamen. Domnevam, da je bil dragulj.

Zahvalila sem se mu, a ga nisem hotela sprejeti. Vztrajal je. Prijela sem ga zelo močno.

Kar naenkrat sem se znašla doma – v topli postelji, pokrita z odejo. Srce mi je neizmerno razbijalo. Bila sem vsa potna. Mislila sem, da sanjam. V dlani sem občutila nekaj majhnega, mrzlega. Pogledala sem ...

Bil je dragulj, ki mi ga je dal starec v jami, polni vojakov. Resnično nisem sanjala?

Ta dogodivščina je bila zelo posebna, edinstvena. Sanje, sanjati, imeti najlepše sanje ... Kot se to ne bi zgodilo nikoli. Kot bi me nosila luna. Nekaj čarobnega se ne zgodi vsak dan, zgodi pa se lahko vsakomur.

Manca Lesjak, 7. a

KRALJ MATJAŽ IN ALENČICA

Pod mogočno Peco kralj Matjaž prebiva,
njegov dom, majhna je votlina.

Za mizo sedi, obkrožen s svojimi vojščaki.

Ko brada se mu okrog mize bo sedemkrat ovila,
prebudil se bo iz sanj in na Koroškem spet vladala bo idila.

Kralj Matjaž bil je dober kralj,
pomagal je rad in vladal vsem predan.
Ker drugi vladarji bili so mu nevoščljivi,
proti njemu svojo vojsko so napodili.

Votlina pod Peco zatočišče mu je ponudila,
kjer že več kot 600 let počiva.

Na Koroškem še danes vsem dobro je poznan,
prav tako njegova žena Alenčica,
ki izbral si jo je izmed mnogih dam.

Globoko sta se ljubila, a žal, usoda ju je razdružila.

V njegov spomin vsako leto pozimi pod Peco pride veliko družin.

Tam pomerijo se v gradnji snežnih gradov
in najboljši odnese pokal domov.

Po prireditvi odvije se velika zabava,

kje poleg plesa in pojedine,

izberejo še Alenčico izmed mnogo mladih gospodičen,

nato pa pozno v noč ljudje se smejiijo, plešejo in veselijo.

GRADOVI KRALJA MATJAŽA

Tudi letos smo gradili snežne skulpture iz snega.

LEGOLAND

Učenci, ki obiskujejo izbirne predmete nemščina, angleščina in turistična vzgoja, so odšli na ekskurzijo v Legoland v Nemčijo.

BRALNA NOČ

Učenci, ki obiskujejo izbirni predmet astronomija, so skupaj z bralci 3. triade, ki so v letošnjem šol. letu usvojili bralno znančko, preživel noč v šolski knjižnici.

STRPNOST

Za dobro jutro si vošči pozdrav,
dobre boš volje cel dan ostal.
Če čakaš v koloni, ko v službo hitiš,
ne paraj si živcev, saj lahko zboliš.
Nasmehni se drugim, ko jezijo se,
polepšaj jim dan, pomiri srce.
Pomagaj prijateljem, ko so v težavi,
oditi od njih, način ni pravi.
Potrudi se napraviti vsako nalogo,
pogumno in strpno reši nadlogo.
Poskrbi, da strpen ves dan boš ostal,
tako boš ves srečen zvečer spet zaspal.

Klara Piko, 6. a

STRPNOST

Da si strpen, ne rabiš drugačnosti razumeti,
moraš jo znati le sprejeti.
Ker na svetu milijarde je ljudi
in nihče ne razmišlja kakor ti.
Nekateri bi radi pivo in vino,
drugi se ženejo za kariero in uspehom,
Tretji hočejo otroke, družino.
Vse to bi morali početi z nasmehom.
Nekatere zanima drugačna ljubezen,
spet druge Bog ali denar.
A kakorkoli na zadeve pogledaš,
na koncu to res ni tvoja stvar.
Saj raznolikost ljudi ni strašljiva,
temveč je krasna.
Mavrica le z eno barvo
je pač dolgočasna.

Manca Čepin, 8. a

PRIJATELJSTVO

Beseda sladka je ljubezen,
a brez prijateljstva,
ki ji sledi,
resnične sreče v našem svetu ni.

Prijatelj, ki prisluhne ti,
priskoči vselej prvi na pomoč,
je vreden več, kot je ljubezen ali moč.

Ljubezen mine
ali preprosto izhlapi,
pravi prijatelj pa ostane za vse dni.

Pesem ti zapojem rada,
ti nekaj lepega povem,
ali pa se s tabo le potepat grem.

Ni ljubezen to, kar naju družī,
prijateljstvo je, dobro nama služi.
Vedno vem, da ti lahko prav vse povem.

Zmeraj smem se nasloniti na tvojo ramo,
ko žalost, stres ali skrb je z mano.

Trina Dimnik, 5. a

POMLAD

Rože zacvetijo,
ptički priletijo,
drevesa obudijo,
se trobentice zažarijo.

Čez čas poletje bo prišlo,
vendar zdaj v pomadi uživajmo.
Veter z juga pozdrave pošilja,
mačice zaziba in veje upogiba.

Pia Potočnik, 5. a

POMLAD

KO POMLAD SE PREBUDI,
TRAVA SPET SE VESELI.
KO ROŽE ZACVETO,
VSE JE SPET PRELEPO.

KO SONČEK SVETI,
SKUŠAJ KAKŠNO FOTOGRAFIJO POSNETI.
KO PA SONČKA NI,
BODI SONČEK TI!

KO OKNO ZAPIRAM,
V DALJAVO SE OZIRAM.
ZUNAJ PRAVI RAJ JE,
VAM POVEM, TO ŠE NI VSE.

Eva Veršnik, 5.b

Taja Oderlap, 7.a

DOM

V domu mnogo je topline
in raste kot velika roža,
je mehak glas violine,
ki po laseh te boža.

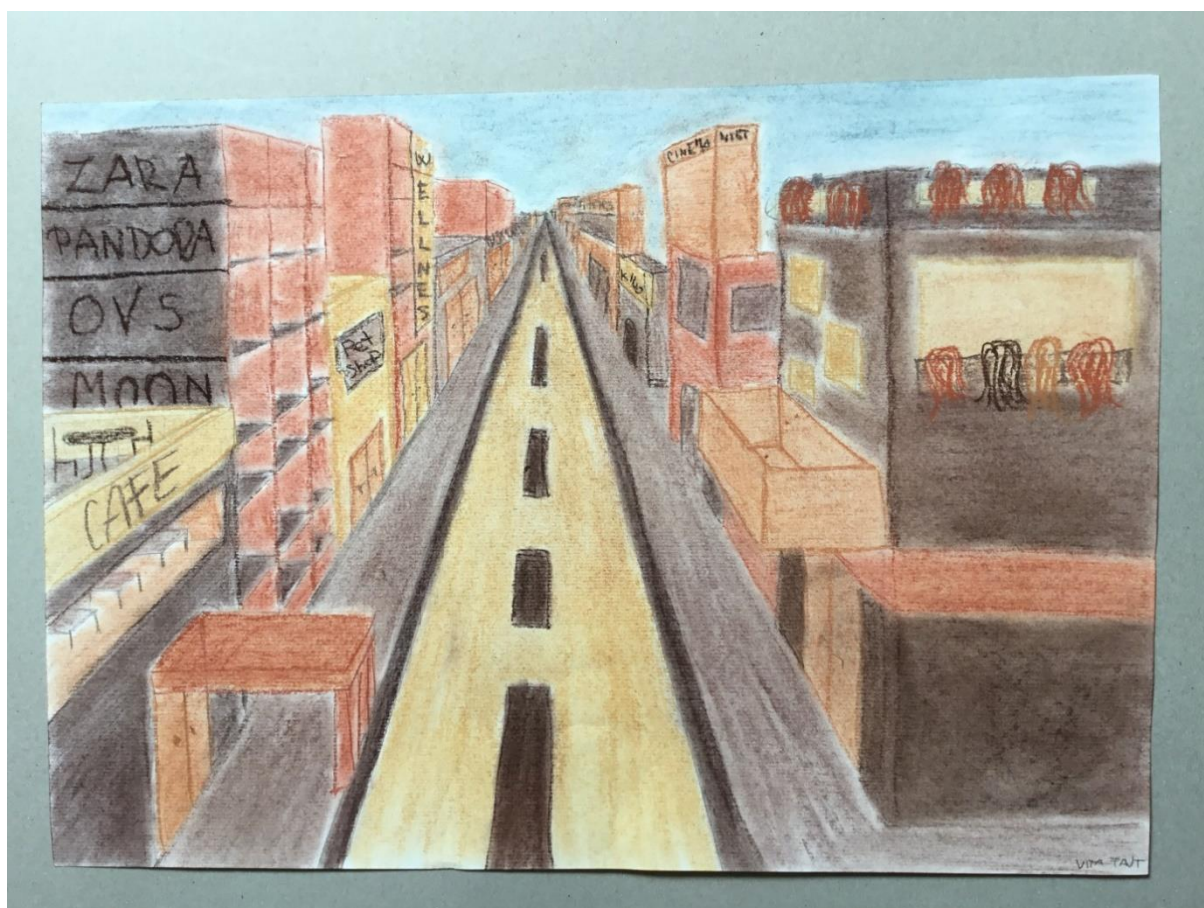
V domu našem sije sonce,
čeprav zunaj dež prši,
stiskamo se pod odejo,
zunaj hladne so noči.

A pri nas doma je toplo
zbrani v izbi smo vsi

–

jaz in sestra, oče, mati,
pa še naše mucke tri.

Dino Pušnik, 6. a

Vita Fajt, 9.a

KDO SE LJUBI?

Kdo se ljubi?

Ljubijo se vsi ljudje
stari in mladi,
lepi in grdi.

Kdo se ljubi?

Ljubijo se tudi žuželke,
majhne in še manjše
nadležne in ne nadležne,
z majhnimi nogami in večjimi.

Kdo se ljubi?

Ljubijo se tudi zveri,
krvoločne in manj krvoločne,
velike in majhne,
ogrožene in ne ogrožene.

Kdo se ljubi?

Ljubijo se tudi ribe,
sladkovodne in morske,
grde in lepe,
velike in čisto majcene.

...

Torej se ljubijo vse živali,
žuželke, ribe in zveri,
a brez skrbi,
če prave ljubezni še niste našli.

LJUBEZEN

Ljubezen je lahko slepa,
včasih lepa,
včasih ogreta.

Upaš, da bo hitra kot raketa,
a je po navadi prava puberteta.

V šolskih klopeh je lahko
pravi zadetek,
ki pomeni prvi začetek.

V šoli nisi več prisoten,
ampak si namesto tega
vedno bolj odsoten.
Briga te za ocene
in ostale probleme,
ki se zdijo kakor drobno seme.

Ko sem se prvič poljubila,
sem se počutila kot vila,
on pa je bil kakor gorila.

Naj ljubezen konča se srečno
in traja večno.

Taja Oderlap, Laura Pečovnik, 7. a

OBJEM

Kaj si najbolj želiš,
ko si potrť?
Kaj si najbolj želiš,
ko je tvoj svet podrt?

Takrat imaš najraje
topel objem.
Velik,
srečen objem.

Veš, kdo bo to
željo sprejel?
Veš, kdo te
bo najraje objel?

Kdo drug kot tvoja mama!

Tvoja ena in
edina mama.
Oh! Ona te
ne bo samo objela.
Toliko poljubčkov
ti bo dala,
da jo boš še rajši imela.

Manca Lesjak, 7. a

LJUBEZEN

Včasih se sprehajam,
po prečudovitem mestu,
in postanem potna,
kot na najtežjem matematičnem testu.

Le kaj se je zgodilo?
Le kaj je to živilo?
Ki pognalo me je v čuden položaj,
in poneslo v prelep raj.

Pobrskam po spletu,
z drugo besedo internetu,
prelistam po leksikonu,
na koncu pogledam še po telefonu.

Zamislím se, kaj se je zgodilo!
Ali se je moje srce zaljubilo?

To je stvar,
ki dala mi je poseben čar.
Mi na vprašanje odgovorila,
to je bila prelepa vila.

A nekateri pravijo,
da je ta vila bolezen,
a zame je to še vedno ljubezen.

SPREHOD V NARAVO

ŠLA SEM V NARAVO,
USEDLA SEM SE POD DREVO,
VREME JE BILO LEPO.
SLIŠAL SE JE GLAS ČIV, ČIV,
Z BLIŽNJIH NJIV.

ODŠLA SEM NAPREJ PO POTI,
NOBEDEN MI NI BIL NAPOTI,
RAZEN MIJAV, MIJAV
KATERI JE BIL RJAV.

GAIA GORZA, 6. a

MAMA

Boža me topla dlan.
Žametni dotik
prežene vse skrbi.

Nežen nasmeh, šepet,
vliva mi voljo, energijo in moči.

Svet se osvetli, ko pogleda me in
nariše mi nasmeh.

V sebi štejem besede,
besede ljubezni,
čutim njeno ljubezen.

Mama, moja mama, v mojem srcu.
Ena sama in edina.

Ela Vidovič, 6.a

Johana Lesjak, 9. razred

Likovni natečaj: Od jabke do mošta

Ime Priimek: NIKOLINA BURICA
Starost: 13 LET
Naslov: OD JABKE DO MOŠTA
OŠ ČRNA NA KOROŠKEM
Mentorica: MARIJA RUS

Nikolina Burica, 8. razred
Likovni natečaj: Od jabke do mošta

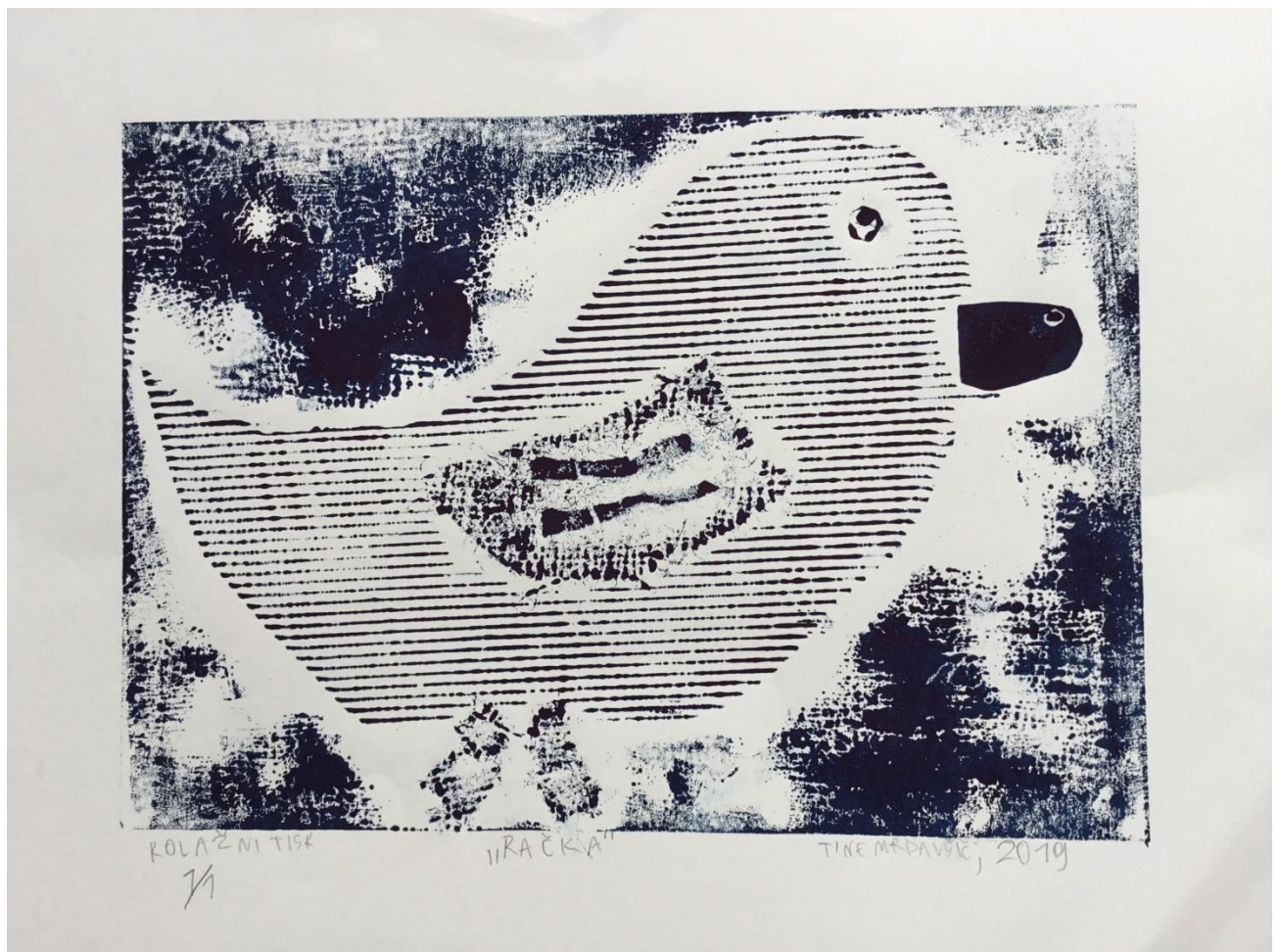
ŽABE

V močvirju žabe so kvakale in skakale
kvak kvak kvak, da prišle bi do žale.
Prijateljica jim je umrla,
ker se miši je nažrla.

Kvak, kvak, kvak ena žaba je jokala,
z mišmi se basala,
ker doma je ostala.
Skvak, skvak, skvak se oglašala je,
ker miši prenažrla se je.

Žabe se miši niso več dotaknile,
ker dve sta posledice dobili.

Liza Polenik, 6. a

Tine Mrdavšič, 5. b

MOJA HIŠA SE ZBUDI

Ko zjutraj sonce posveti,
moja hiša se zbudi.
Okna na stežaj se odprejo,
sončni žarek v sobo prihiti.

V kopalnici voda zašumi,
zasliši se treskanje vrat.
V sobi pa radio se oglasi,
o novicah govori.

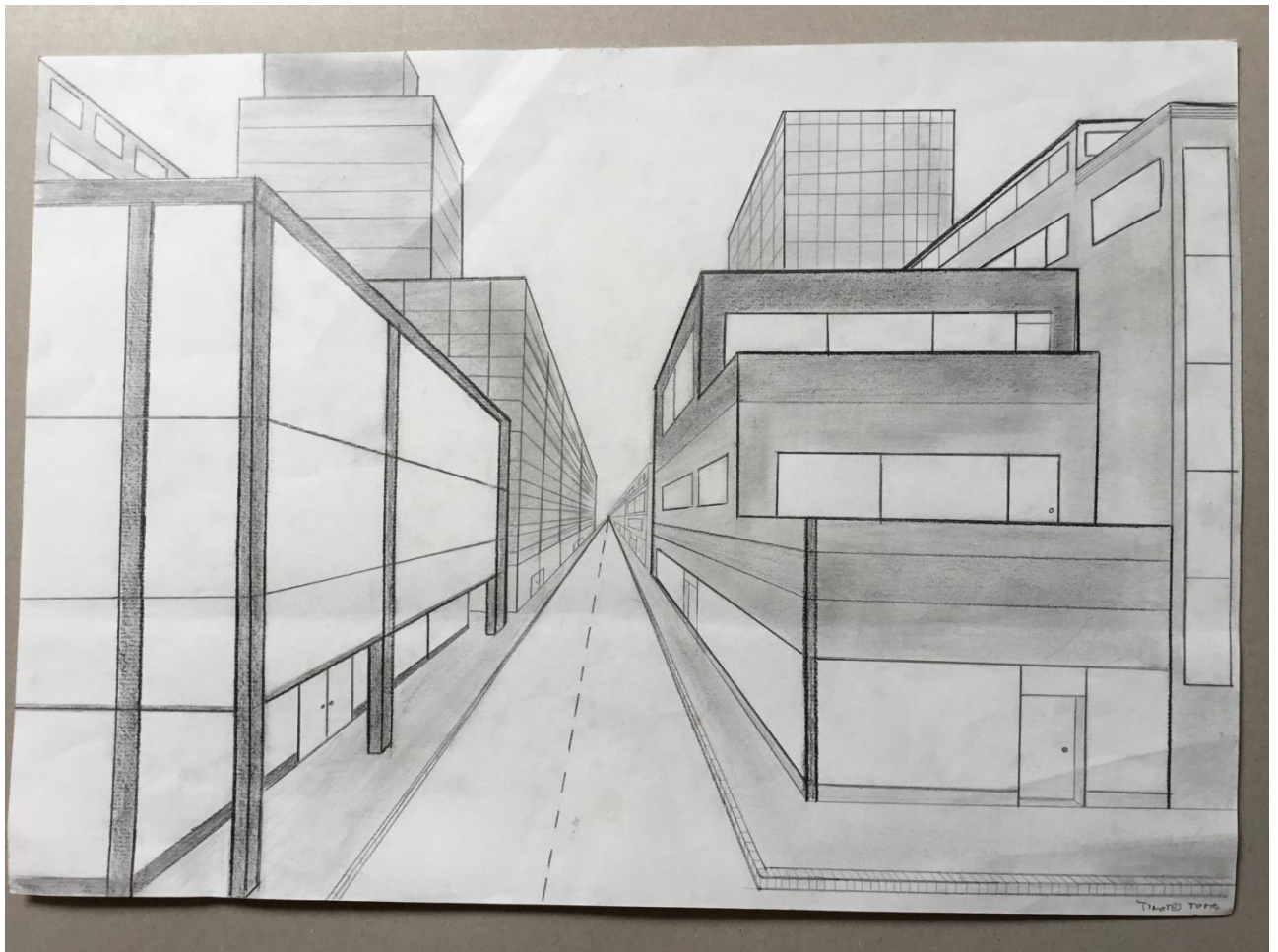
Lana Kaker, 5. b

MOJA HIŠA SPI

Moja hiša ponoči spi,
kadar sonca ni.
Hiša tudi spi,
kadar družine doma ni.

Takrat hiša zaživi,
ker v njej hrupa ni.
Takrat hiše glava ne boli,
saj lahko sladko zaspi.

Kristian Pranjič, 5. b

Timotej Tomaž, 9. razred

KO SE HIŠA PREBUDI

Se je hiša zbudila,
z žarki ovila.
Jutranja rosa ji polkna je umila,
je hiša nasmeh ji vrnila.

Veter ji streho je poravnal,
kakor z glavnikom bi lase ji česal.
Vsa vesela je s ptički zapela,
da lep bo dan preživela.

Niko Sovič, 5. b

Ana Petrič, 9. razred

MOJA HIŠA

Moja hiša je dolga,
velika, lena in lepa.
Vedno stoji na istem mestu,
se nikoli ne premika.

Pozimi je pokrita s snežno odejo,
poleti pa s sončno prejo.
V njej živi veliko ljudi,
a le ona ponoči ne spi.

Jaka Mencinger, 5. b

MOJA HIŠA

Naša hiša ponoči drhti,
saj vsak od nas močno smrči.
Hiša je stara že 25 let,
kmalu za obnovit bo spet.

V naši hiši je veselje doma,
kako bi bilo, če bi imeli še psa?
Z nami si hišo dedek in babica delita,
najbolj sladko spita,
ko si z mano posteljo delita.

Neža Maček, 5. a

MOJA HIŠA SE ZBUDI

Moja hiša se zbudi,
sonček zunaj se smeji.
Ura vztrajno že zvoni,
Ajda, vstani in ne spi!

Moja hiša se zbudi,
jaz že vstanem 1, 2, 3.
Direndaj po hiši se zgodi,
meni v šolo se mudi.

Ajda Osojnik, 5. b

MOJA HIŠA SE ZBUDI

Moja hiša se zbudi,
ko jo jutro prebudi.
Vedno na široko zeha,
ker njej ne manjka smeha.

Zjutraj ptički pojejo,
že medvedi se prebujajo.
Že sonce je pokukalo,
se mi nasmehnilo.

Maruša Robar, 5. b

MOJA HIŠA SE PREBUDI

Moja hiša spi in zraven še smrči,
tako si želi,
da se ne zbudi,
ker tako rada spi.

Noče se zbuditi,
da lahko luč prižgala bi.
Oh, moja hiša ti,
zakaj se moraš tako dolgo zbujati!

Nehaj zehati,
ker nagajiva si.
Samo tako dolgo budna bodi,
da zobe umijem si.

No, pa naj ti bo,
hitro si zobe umij.
Lepo darilo dala si mi,
zato sedaj kar hitro zaspi.

Žana Gorza, 5. a

STEZICE

e-glasilo OŠ Črna na Koroškem

Gradivo so prispevali: učenci in delavci OŠ Črna na Koroškem

Urednica: mag. Vesna Burjak

Lektorirala: Polona Krajnc, prof.

Slika na naslovnici: Chonrudee Kaha, 8. a